

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku E. I.
przy uczestnictwie M. I.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt VIII Ca (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W sprawie o podział majątku wspólnego uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w T., którym poza innymi składnikami majątkowymi, przyznano uczestnikowi działki gruntu o numerach 237/1 i 237/3 o wartości 171 000 zł a wnioskodawczyni działkę nr 237/2 o wartości 52 200 zł. Wartość całego majątku wspólnego stron została ustalona na kwotę 841 583,41 zł.

W skardze jako wartość przedmiotu zaskarżenia została wskazana kwota 841 583,41 zł stanowiąca wartość całego majątku wspólnego stron, przy czym uczestnik zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości i wniósł o jego uchylenie w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wspólnego zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia - jeżeli jest ona niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga jest niedopuszczalna. W świetle ustalonej linii orzecznictwa w sprawach działowych, do których zaliczają się sprawy o podział majątku wspólnego, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły wyznaczają interesy poszczególnych uczestników ograniczające się do wysokości udziałów w majątku podlegającym podziałowi. Z tej przyczyny, nawet jeżeli orzeczenie zaskarżono „w całości”, wartością przedmiotu zaskarżenia jest z reguły nie wartość majątku podlegającego podziałowi, a wartość konkretnego interesu uczestnika lub składnika majątkowego, którego skarga dotyczy. Tylko wyjątkowo, w wypadku, gdy uczestnik zaskarża samą zasadę podziału kwestionując jego dopuszczalność, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa, niż wartość udziału. Wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia należy uwzględniać wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału skarżący kwestionuje, a także wartość roszczeń będących przedmiotem zaskarżenia. O wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga zatem treść zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, odnoszących się do poszczególnych składników majątkowych lub roszczeń (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNIC 2004 r., nr 1, poz. 11, z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNIC 2004 r., nr 4, poz. 60, z dnia 25 września 2003 r., III CZ 86/03, z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07, z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CZ 36/13 - nie publ.). W sprawie niniejszej wskazana przez skarżącego wartość przedmiotu zaskarżenia obejmuje całą wartość majątku wspólnego, a zarzuty skargi kasacyjnej wskazują, że kwestionuje on sposób podziału nieruchomości stanowiącej tylko jeden ze składników tego majątku, przy czym wartość części mu przyznanej stanowi kwotę 171 000 zł a części przyznanej wnioskodawczyni kwotę 52 200 zł. Wartość interesu uczestnika ogranicza się zatem do drugiej z kwot skoro w toku postępowania nie wyrażał zgody na podział i wnosił o przyznanie mu nieruchomości w całości, a zarzuty skargi kasacyjnej ograniczają się do zaprzeczenia prawidłowości dokonanego podziału. Wartość przedmiotu zaskarżenia jest zatem niższa od ustawowej wartości progowej decydującej o dopuszczalności skargi kasacyjnej, wobec czego podlega odrzuceniu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

jw